

UZASADNIENIE

Urząd Celny w O. oskarżył R. F. o to, że:

będąc osobą odpowiedzialną za sprawy finansowe i gospodarcze na podstawie umowy o pracę, w znajdującym się w P. Oddziale spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w E. przy ul. (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w związku z niedopełnieniem obowiązku określonego w § 4 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 kwietnia 2004 roku w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. z 2004 r. Nr 87, poz. 825 ze zm.) w sprawie przedmiotu opodatkowania w postaci 5616 litrów oleju opałowego, uchylała się od obowiązku opodatkowania poprzez nie złożenie właściwemu organowi, tj. Naczelnikowi Urzędu Celnego w O. deklaracji podatkowych za okresy rozliczeniowe od 01 stycznia 2007 roku do 31 grudnia 2007 roku, przez co naraziła na uszczuplenie podatek akcyzowy w kwocie 9.926,00 zł, którego ustawowy termin obliczenia i zapłaty, zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 29, poz. 257 ze zm.), upłynął w dniu 25.01.2008 roku

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie upoważnienia Naczelnika Urzędu Celnego w O. funkcjonariusze służby celnej przeprowadzili kontrolę podatkową w Przedsiębiorstwie (...) Spółka z o.o. w E. przy ul. (...) dotyczącą „Wywiązywanie się z obowiązków podatkowych w zakresie podatku akcyzowego w obrocie krajowym w okresie od 01.01.2007 do 31.12.2007 r.”.

Siedzibą spółki była miejscowość E. ale swoją działalność prowadziła w ramach kilku oddziałów. Jeden z nich mieścił się w P.. Z uwagi na zlecony zakres kontroli w sferze zasadniczego zainteresowania zespołu kontrolnego znalazła się działalność związana z prowadzoną przez spółkę sprzedażą oleju opałowego.

Firma posiadała wydaną przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki koncesje na obrót paliwami ciekłymi nr (...) z dnia 11 lutego 1999 roku. Ważna była do dnia 15 lutego 2009 roku.

Jak wynikało z wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego nr (...) organem uprawnionym do reprezentowania tego podmiotu był zarząd, w imieniu którego oświadczenia składać mogli samodzielnie (stan na czas kontroli) S. B. – Prezes Zarządu oraz L. Z. Prezesa Zarządu.

(...) prowadził pełną księgowość zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości oraz zakładowym planem kont. Dokumentacja księgowa była przechowywana w siedzibie firmy, tj. w E. przy ul. (...).

Na podstawie faktur sprzedaży oleju opałowego kontrolujący ustalili, iż kontrolowany podmiot sprzedawał olej opałowy w siedzibie Spółki w E. oraz w oddziałach, w tym także w P., a sprzedane ilości oleju opałowego we wszystkich oddziałach i siedzibie spółki zgodne były z magazynowymi zestawieniami asortymentowymi za poszczególne miesiące 2007 roku. Przedsiębiorstwo dokonywało sprzedaży oleju opałowego z przeznaczeniem na cele grzewcze zarówno osobom prawnym i jednostkom organizacyjnym nie posiadającym osobowości prawnej, jak też osobom fizycznym prowadzącym działalność gospodarczą i nie prowadzącym tego rodzaju działalności. W przypadku nabywców, których dane zawarte były na fakturach sprzedaży oleju opałowego, kontroli poddano składane przez nabywców wymagane oświadczenia dotyczące wykorzystania oleju opałowego na cele grzewcze. Sprawdzano prawidłowość wypełniania oświadczeń, które znajdowały się na fakturach sprzedaży oraz na formularzach załączonych do paragonów sprzedaży pod kątem kompletności danych nabywcy, tj. imię i nazwisko nabywcy, PESEL i NIP, adres zamieszkania nabywcy, określenie ilości nabywanego oleju opałowego, określenie ilości posiadanych urządzeń grzewczych oraz adresu miejsca, gdzie znajdują się urządzenia jeśli jest ono inne niż adres zamieszkania nabywcy, wskazanie rodzaju i typu urządzeń grzewczych, datę i miejsce wystawienia oświadczenia oraz podpis składającego oświadczenie.

(dowód: protokół kontroli podatkowej wraz z wykazem faktur k. 8-32; kserokopie faktur k. 45, 62-92, wyciąg z Krajowego Rejestru Sądowego z rejestru przedsiębiorców k. 405-409; wyjaśnienia oskarżonej R. F. k. 366-367, 676v.-678, 813v.-814)

Sprzedaż oleju opałowego w placówce w P. odbywała się według następującego schematu: w przypadkach kiedy nabywca składał zapotrzebowanie osobiście, wypełniał oświadczenie o jego przeznaczeniu w biurze oddziału, natomiast gdy zamówienie składane było w formie telefonicznej, klienci wypełniali oświadczenie podczas dostawy towaru i wtedy faktura wystawiana była po powrocie kierowcy do placówki. Kierowca rozliczny był z ilości wydanego paliwa, następnie pracownicy biurowi weryfikowali fakt ten ze stanem magazynowym. Dane do dokumentów księgowych pochodziły z oświadczeń wypełnianych przez klientów.

Oddział w P. posiadał jedną cysternę samochodową, którą olej opałowy dowożony był do klientów, a także wydawano go z niej na placu oddziału tankując bezpośrednio do zbiorników dostarczonych przez nabywcę. Wskutek kontroli wykazano, że w oświadczeniach o przeznaczeniu nabywanego oleju opałowego, przyjmowanych od klientów Oddziału w P. na przestrzeni 2007 roku, istniały nieprawidłowości.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej R. F. k. 366-367, 676v.-678, 813v.-814; zeznania świadków: K. Z. k.150, 709-709v., 816v.-817, M. Z. k. 38v.-39, 43-43v., 155, 708v.-709, 817v.-818v., A. M. k. 50-51v., 120v., 123, 704v.-707; protokół kontroli podatkowej k. 8-14)

Świadek W. P. będący klientem (...) Oddział w P. w relacjach z pracownikami posługiwał się fałszywymi danymi i występował jako „J. K., (...), (...)-(...) L., NIP: 731- (...)”. Podpisywał się na fakturach nazwiskiem i imieniem (...). Dopiero wskutek przeprowadzonych przez świadka L. F. i Z. R. poszukiwań na targowisku w P., okazało się, że w rzeczywistości kontrahent ten nazywał się W. P.. W tej sprawie pod sygn. akt II K. 586/12 przed Sądem Rejonowym w Pisku toczyło się odrębne postępowanie karne, w wyniku którego W. P. został prawomocnie skazany za to, że na wskazanych fakturach na zakup oleju opałowego zawierających oświadczenie o jego przeznaczeniu, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu użycia przedmiotowych faktur VAT jako autentycznych w polu „imię i nazwisko i podpis osoby uprawnionej do otrzymywania faktury VAT” podrobił podpis J. K. poprzez naniesienie wpisu o brzmieniu (...), to jest za występkiem z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk. W. P. zeznał, że czynił podpisy na fakturach i oświadczeniach na fałszywe dane, jako (...) bo kazała mu tak sprzedawczyni, która miała blond włosy.

Świadek A. D. nie potwierdził zakupu 1500 litrów oleju opałowego za kwotę 4.500 złotych, według okazanej faktury nr (...) z dnia 15 grudnia 2007 roku oraz nie potwierdził złożenia oświadczenia o przeznaczeniu oleju opałowego nr 66/07 z dnia 15 grudnia 2007 roku dołączonego do tej faktury. Zaprzeczył aby wskazany na fakturze numer NIP należał do niego. Błędny był także numer pesel na oświadczeniu. Fakturę wystawiła w tym przypadku oskarżona R. F..

Jak ustalono w oddziale P. oświadczenia o przeznaczeniu oleju opałowego przyjmowali R. F., A. M., K. Z. i M. Z..

Wskutek kontroli obejmującej transakcje przeprowadzone w 2007 roku funkcjonariusze celni wyselekcjonowali 32 faktury wystawione na osobę posługującą się danymi (...). W jednym przypadku fakturę wystawił K. Z., w ośmiu przypadkach zastępca kierownika, a później kierownik oddziału - A. M., natomiast w dwudziestu trzech przypadkach faktury wystawiła R. F.. Zgodnie z tymi fakturami osoba posługująca się danymi (...) zakupiła w 2007 roku w (...) Oddział w P. łącznie 4.116 litrów oleju opałowego. Jednorazowo osoba ta kupowała od 22 litrów do 600 litrów oleju opałowego. Dane tej osoby przy pierwszej transakcji zostały zarejestrowane w komputerowej bazie danych i przy kolejnych zakupach wystarczyło podać imię i nazwisko.

Świadek T. Z. w 2007 roku przebywał na długim urlopie oraz na zwolnieniu lekarskim i w związku z tym posiadał znikomy udział w sprzedaży oleju opałowego. Do 18 maja 2007 roku pełnił w spółce funkcję kierownika oddziału w P.. Nie weryfikował danych zawartych w oświadczeniach.

M. Z. był i jest zatrudniony w (...) na stanowisku kierowcy. W 2007 roku pracował między innymi jako kierowca cysterny dowożącej olej opałowy do klientów. Nie weryfikował zgodności adresów podanych na oświadczeniach z adresami dostawy.

Oskarżona R. F. w 2007 roku zatrudniona była w (...) na stanowisku sprzedawcy fakturzystki, a do jej obowiązków należała sprzedaż towarów, wystawianie faktur sprzedaży i sporządzanie miesięcznych zestawień. Zakres jej czynności sprowadzał się głównie do fizycznej sprzedaży oleju opałowego ostatecznemu nabywcy, a z tym również wylegitymowania nabywcy, odebrania i sporządzenia oświadczenia o przeznaczeniu oleju na cele grzewcze. Nie była odpowiedzialna za prowadzenie spraw finansowych i gospodarczych spółki. Do jej obowiązków nie należało sporządzanie na podstawie dokumentów jakichkolwiek deklaracji podatkowych. Sporządzała natomiast dokumenty sprzedaży i dokumenty magazynowe, podlegała bezpośrednio kierownikowi placówki w P.. Nigdy nawet ustnie nie otrzymała od przełożonych zlecenia wykonywania obowiązków związanych ze sprawami podatkowymi. Nie posiadała upoważnienia do składania deklaracji podatkowych i naliczania podatku, i takich prac nigdy nie wykonywała. Księgowość firmy prowadzona była w jej siedzibie głównej, czyli w E.. W P. wytwarzane były jedynie faktury, które z resztą dokumentów i zestawień przekazywane były do księgowości. To główna księgowa odpowiadała za podatki, deklaracje podatkowe i ona je składała właściwym organom. W P. nie było osoby odpowiedzialnej za składanie deklaracji podatkowych, naliczanie i pobieranie podatku oraz jego uiszczanie. Prowadzeniem spraw firmy zajmował się upoważnione do tego osoby a do grona tych osób nie należał R. F..

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej R. F. k. 366–367, 676v.–678, 813v.–814; zeznania świadków: W. P. k. 97v.–98, 117v., 122v., 131–133, 709v.–711v., 814v.–815v.; A. D. k. 33v.–34, 43–44, 125v., 678–679, 816–816v.; K. Z. k. 150, 709–709v., 816v.–817; M. Z. k. 38v.–39, 43–43v., 708v.–709, 817v.–818v.; L. F. k. 162, 599–602, 707v.–708v., 818v.–819v.; Z. R. k. 338v., 715v.–716v., 819v.–820; A. M. k. 50–51v., 120v., 123, 704v.–707; protokół kontroli podatkowej wraz z wykazem faktur k. 8–32; kserokopie faktur k. 45, 62–92; kopia oświadczenia do dokumentu sprzedaży k. 46; kopia tarczy tachografu k. 49; decyzje Naczelnika Urzędu Celnego w O. k. 179–189, 190–200, 201–212, 213–224, 225–236, 237–249, 250–261, 262–274, 275–288, 289–301, 302–313, 314–325; protokół wyliczenia uszczuplonych należności k. 342; umowa o pracę k. 388; świadectwo pracy k. 417; zakres czynności fakturzystki w P. w P. k. 418; decyzja Dyrektora Izby Celnej w O. wraz z odwołaniami k. 421–597; odpowiedź na akt oskarżenia k. 651–655; wydruk zdjęcia k. 703; kopia postanowienia o umorzeniu śledztwa k. 686–692, 693–697; odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Pieszcu wydanego w sprawie II K. 586/12 k. 713–713v.)

Oskarżona R. F. nie przyznała się do popełnienia zarzuczonego jej czynu. Podawała, że roku 2007 nie była zobowiązana do zajmowania się sprawami gospodarczymi w tym podatkowymi (...). Była zatrudniona na stanowisku fakturzystki i nie decydowała o sprzedaży oleju opałowego. Te decyzje pozostawały w gestii kierowników oddziału. Jej stanowisko znajdowała się przy kasie fiskalnej. Do jej obowiązków należało wystawianie faktur sprzedaży i paragonów. Wyjaśniła, że nie była podatnikiem w rozumieniu ustawy kodeks karny skarbowy, nigdy nie składała deklaracji podatkowych, nie miała takiego obowiązku i jako pracownik firmy (...) nie była do tego uprawniona. Zaprzeczyła też twierdzeniem pana P. wskazała mu możliwość składania fałszywych oświadczeń przy zakupie oleju opałowego. Podkreśliła, że księgowość firmy znajdowała się w E. i tam wszelkie dokumenty były odsyłane do piątego dnia każdego miesiąca. Nikt z przełożonych nie upoważnił jej do składania deklaracji podatkowych i naliczania podatku. Takich prac nie wykonywała.

(vide wyjaśnienia oskarżonej R. F. k. 366–367, 676v.–678, 813v.–814)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 54 § 2 kks podlega karze podatek, który uchylając się od opodatkowania, nie ujawnia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składa deklaracji, przez co naraża podatek na uszczuplenie i jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości, sprawca podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

Za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną (art. 9 § 3 kks).

Dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony; w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy (art. 6 § 2 kks).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej R. F. albowiem korespondowały one z ustaleniami Sądu, poczynionymi na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W realiach niniejszej sprawy poglądu oskarżyciela publicznego o działaniu oskarżonej R. F., polegającego na tym, że będąc osobą odpowiedzialną za sprawy finansowe i gospodarcze (...) Sp. z o.o. z siedzibą w E. Oddział w P. na podstawie umowy o pracę, w związku z niedopełnieniem obowiązku określonego w § 4 ust. 2 pkt 2 - cytowanego w zarzucie rozporządzenia - opodatkowania 5.616 litrów oleju opałowego, uchylała się od obowiązku opodatkowania poprzez nie złożenie właściwemu organowi, deklaracji podatkowych za okresy rozliczeniowe od 01 stycznia 2007 roku do 31 grudnia 2007 roku, przez co naraziła na uszczuplenie podatek akcyzowy w kwocie 9926,00 złotych - Sąd nie podziela.

Podkreślić bowiem trzeba, że o ile kontrola Urzędu Celnego w O., w rzeczywistości wykazała, że w zakresie przyjmowanych na przestrzeni roku 2007 roku, od klientów oddziału w P., oświadczeniach o przeznaczeniu nabywanego oleju opałowego, istniały nieprawidłowości i zostało to w sprawie w sposób niewątpliwy udowodnione (vide: protokół kontroli podatkowej wraz z wykazem faktur k. 8 - 32; kserokopie faktur k. 45, 62 - 92; kserokopia oświadczenia do dokumentu sprzedaży k. 46), to już nie można podzielić poglądu, że odpowiedzialną przy tego rodzaju nieprawidłowościach za przestępstwo skarbowe z art. 54 kks jest oskarżona R. F..

Czynu z art. 54 kks dopuścić się może jedynie osoba, na której ciąży określony ustawą podatkową obowiązek podatkowy odnośnie ujawniania samego przedmiotu opodatkowania lub podstawy tego opodatkowania, bądź też złożenia, niezbędnej dla takiego ujawnienia, deklaracji.

Delikt skarbowy z art. 54 kks należy zatem do kategorii czynów indywidualnych właściwych. Jego bowiem podmiotem może być wyłącznie podatnik. Definicję legalną podatnika zawiera art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa, według której jest nim osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, podlegająca na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu. Jest to ogólna definicja.

W przypadku podatników niebędących osobami fizycznymi kwestię przypisania odpowiedzialności karnej skarbowej konkretnej osobie reguluje art. 9 § 3 kks.

Stanowi on – jak wskazano już wyżej, że za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną.

Musi więc istnieć stosowny przepis prawa, decyzja właściwego organu, umowa lub faktyczne zlecenie powierzające danej osobie zajmowanie się sprawami gospodarczymi określonych w przepisie podmiotów.

Osoba wymieniona w art. 9 § 3 kks musi zajmować się „sprawami gospodarczymi”. Brak jest jednak ustawowej definicji tego pojęcia. Sprawami gospodarczymi są wszystkie czynności faktyczne i prawne, podejmowane w związku z działalnością danej jednostki a dotyczące jej sfery organizacji oraz wymiany dóbr i usług. O zajmowaniu się sprawami gospodarczymi z pewnością można mówić wobec osoby, która ma pewną swobodę w podejmowaniu

decyzji i ich realizacji. Nie budzi jakichkolwiek wątpliwości sądu, że taką osobą byłiby w spółce członkowie zarządu i inne osoby piastujące kierownicze stanowiska dysponujące swobodą w podejmowaniu decyzji dotyczących firmy i swoimi decyzjami kształtujące działalność podmiotu jej poszczególne sfery oraz realizujące obowiązki z zakresu prawa podatkowego.

Strona podmiotowa typu czynu określonego w art. 54 kks polega na umyślności. Określenie: „uchylania się od opodatkowania” wskazuje na to, że znamiona czasownikowe, do których owo „uchylanie” się odnosi (czyli nieujawnienie przedmiotu lub podstawy opodatkowania albo niezłożenie deklaracji) mogą być zrealizowane wyłącznie cum dolo directo (w zamiarze bezpośrednim). Ponadto, określenie „uchylania” zdaje się jeszcze wskazywać na to, że zaniechanie sprawcy powinno być podyktowane właśnie chęcią uchylenia się od obowiązku podatkowego, co immanentnie związane jest z narażeniem podatku na uszczuplenie. Jest to więc, tzw. typ kierunkowy „zabarwiony” celem uchylenia się od zapłacenia należnego podatku (vide: Prusak, Kodeks, t. II, s. 55 oraz Kotowski, Kurzępa, Komentarz, 2007, s. 265).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy nie sposób się doszukać w zachowaniu R. F. wypełnienia ustawowych znamion przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 kks. Nie była ona podatnikiem ani osobą wskazaną w art. 9 § 3 kks. Ani z przepisów powszechnie obowiązującego prawa, ani przepisów wewnętrznych firmy, ani z decyzji właściwych organów ani z umowy o pracę, ani z innych dokumentów nie wynika aby była ona osobą odpowiedzialną za naliczanie, pobieranie podatków oraz przygotowywanie i składanie deklaracji podatkowych właściwemu organowi. Jak wynika z umowy o pracę w 2007 roku zatrudniona była na stanowisku fakturzystki z określonym zakresem obowiązków wskazanych w dokumencie na k.418. Jej praca ograniczała się do czynności wykonawczych – prowadzenie nakazanej sprzedaży, dokumentowanie jej fakturami lub paragonami, przygotowanie zestawień sprzedaży, przyjmowanie oświadczeń - i żadne z jej uprawnień nie dotyczyło rozliczania podatków, przygotowywania deklaracji podatkowych i ich składania. Nie była osobą decyzyjną ale pracownikiem realizującym jedynie zlecone jej zakresom obowiązków prace. Sprawami podatkowymi i finansowymi zajmowała się księgowość firmy. W tym dziale oskarżona nie była zatrudniona. Oskarżona nie zajmowała się zatem sprawami księgowymi, nie była też członkiem zarządu ani prokurentem spółki. Tym samym nie ma podstaw do przypisania jej, że w 2007 roku była osobą, o której mowa w art. 9 § 3 kks.

Skoro zatem nie można oskarżonej traktować jako podmiotu mogącego popełnić czyn z art. 54 § 2 kks to także nie sposób w jej zachowaniu doszukać się elementów strony podmiotowej.

W tych okolicznościach Sąd uniewinnił oskarżoną R. F. od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Na marginesie jedynie należy wskazać, że zeznania W. P. – ich prawdziwość czy też nie w zakresie przedstawienia możliwości podania nieprawdziwych danych osobowych przy zakupie oleju opałowego – nie mają większego znaczenia dla kwestii odpowiedzialności R. F. w zakresie stawianego jej aktem oskarżenia zarzutu, który jest dla Sądu wiążący – odpowiedzialność za ściśle opisany czyn mający stanowić przestępstwo skarbowe.

W taki sam sposób należało odnieść się do zeznań świadka A. D.. Nie miały ona najmniejszego znaczenia w zakresie odpowiedzialności oskarżonej za czyn z art. 54 § 2 kks.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie przywołanych w wyroku przepisach.

Z treści § 3 ust 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, z którego wynika, że wysokość wynagrodzenia adwokata ustanowionego z wyboru określa umowa zawarta między adwokatem a klientem, która uwzględnia rodzaj i stopień zawłości sprawy oraz wymagany nakład pracy adwokata. Zasady wyrażone w tym przepisie mają swe źródło w art. 25 ust. 1 i art. 37 ustawy z dnia 26 maja 1982r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, póź.124 z późn. zm.).

Umowne wynagrodzenie za czynności adwokackie, m.in. za czynności w sprawach karnych, ustalane jest według zasad określonych w rozporządzeniu (§ 14 - 17).

Przepisy powołanego rozporządzenia nie dają podstaw do przyjęcia uprawnień sądu orzekającego do korygowania wysokości umownie ustalonego wynagrodzenia. Adwokata działającego z wyboru łączy z klientem umowa określająca jego wynagrodzenie w granicach szerokiej autonomii i Sąd nie powinien ingerować w sferę uprawnień stron takiej umowy do określenia na jej podstawie ich wzajemnych zobowiązań. Wchodzą w ten zakres także wydatki na pokrycie kosztów dojazdu obrońcy oskarżonego na rozprawy – vide: postanowienie SA w Rzeszowie z dnia 12 czerwca 2014 roku sygn. akt II AKz 63/14, Lex nr 1474773.

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...)

(...);

3. (...).

P., (...)